43.

загинемъ марцина."

св. Илия видялъ какъ копникъ напада
~~Видялъ като св. Илия напада копника~~ сиромаха, сърдцето му се късало отъ мъка и безъ малко щеше да се обади отъ скривалището, за да му обади кой зелъ ~~мушамата~~ кесията; добрѣ, ама Господь му бѣ заповѣдалъ да търпи до край; заради това търпѣлъ и мълчалъ. Повторно сиромахътъ му се кълнялъ, душа месата си ядялъ, че ~~[illegible]~~ никаква ~~мушама~~ кесия не намѣрилъ. Най-после, като видѣлъ копникътъ, че сиромахътъ нѣма да му обади ~~мушамата~~ кесията, извадилъ ножовете и го промушилъ на мястото. Бърже бърже го съблякалъ, за да търси ~~мушамата~~ кесията; добрѣ ама не я намѣрилъ; потърсилъ наоколу, да не би да я е скрилъ; търсилъ навредъ но не я намѣрилъ. „Ехъ, майка му, какъвъ е тоя мой късметъ, си казалъ той, и безъ пари останахъ и безъ душа; отъ сега нататъкъ пустинята ще огонва, а не завърждане у дома." ~~Ватвре~~ Това като рекалъ, мушналъ коня и избѣгалъ.

Стоялъ св. Илия до вечерьта и не видѣлъ нищо друго лошо. На сутриньта рано отишълъ при Бога и въ ума си мислялъ, че ще ~~[illegible]~~ изкара него виновенъ за това. Излѣзълъ той предъ Бога, направилъ му три метании и застаналъ предъ него съ скръстени рѫце и ~~[illegible]~~ угрижено лице. „Какво